

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12.12.2018 roku powód (...) SA z siedzibą w W. wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego J. M. kwot wskazanych na k.5 odwrót akt wraz z kosztami postępowania w kwocie 2.652 zł. (pozew –k.5-6)

W dniu 25.02.2019 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. (nakaz zapłaty –k.10)

W piśmie z dnia 29.03.2019 r. pozwany wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zgłosił zarzut przedawnienia roszczeń strony powodowej, zarzut zastosowania klauzul zakazanych w umowie i zarzut naliczenia opłat dodatkowych – odsetek i innych niezgodnie z zasadami współżycia społecznego. (sprzeciw-k.12-15)

W piśmie z dnia 18.06.2019 r. powód podtrzymał powództwo, wnosząc o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (pismo –k.75)

Na rozprawie w dniu 18 grudnia 2019 r. strony podtrzymały swoje stanowiska. (protokół –k.119, czas nagrania 00:00:30-00:10:35)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25.04.2007 r. pomiędzy (...) SA z siedzibą w W. a J. M. została zawarta umowa pożyczki hipotecznej nr 206- (...). Na podstawie tej umowy bank udzielił pozwanemu pożyczki w kwocie 490.000 zł przeznaczonej na cel dowolny. Oprocentowanie pożyczki zostało określone w części III umowy, prowizje i opłaty w części IV umowy, zabezpieczenie pożyczki w części V umowy. Pożyczka została udzielona na czas do dnia 1.04.2022 r. Możliwość wypowiedzenia i rozwiązania umowy została uregulowana w części VII umowy. (umowa pożyczki –k.44)

Pismem z dnia 9.01.2018 r. powód poinformował pozwanego, że posiada on wymagalne zadłużenie z tytułu pożyczki w kwocie 44.636,94 zł oraz wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania pisma. Powód poinformował pozwanego o tym, że brak spłaty zadłużenia może skutkować wypowiedzeniem umowy i o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. (pismo –k.27)

W dniu 28.02.2018 r. powód skierował do pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki w części dotyczącej warunków spłaty z powodu niedotrzymania warunków finansowych. Termin wypowiedzenia wynosił 30 dni i liczył się od dnia następnego po dniu doręczenia wypowiedzenia. W wypowiedzeniu wskazano stan zadłużenia z tytułu w/w umowy pożyczki na dzień jego sporządzenia oraz poinformowano, że spłata całości wymagalnego zobowiązania w okresie wypowiedzenia spowoduje, że wypowiedzenie utraci moc. Wypowiedzenie zostało doręczone pozwanemu dnia 15.03.2018 r. (oświadczenie o wypowiedzeniu umowy –k.25, potwierdzenie odbioru –k.26)

W dniu 21.06.2018 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty zaległości w kwocie 208.484,61 zł w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania, w związku z wypowiedzeniem umowy pożyczki. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 17.07.2018 r. (wezwanie do zapłaty –k.42, potwierdzenie odbioru –k.43)

Na dzień 7.12.2018 r. zadłużenie J. M. z tytułu zawartej umowy pożyczki z dnia 25.04.2007 r. wynosiło 211.871,43 zł, w tym: 202.732,72 zł stanowił niespłacony kapitał (należność główna), 9.138,71 zł stanowiły odsetki za okres od dnia 1.10.2016 r. do dnia 7.12.2018 r. (wyciąg z ksiąg (...) SA w W. –k.41, historia operacji na kontrakcie kredytowym – k.28-39)

W dniu 16.08.2016 r. pozwany złożył wniosek restrukturyzacyjny, który został odrzucony przez powoda. (pisma – k.88-89)

W dniu 28.09.2016 r. pozwany złożył wniosek o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej, który nie został uwzględniony przez powoda. (pisma –k.85-87)

W dniu 8.02.2018 r. pozwany złożył wniosek restrukturyzacyjny, który nie został uwzględniony przez powoda. (pisma –k.82-84)

W dniu 5.04.2018 r. pozwany złożył ponowny wniosek o zawarcie umowy restrukturyzacyjnej, który nie został uwzględniony przez powoda. (pisma –k.79-81)

Pozwany składał również wnioski o zawieszenie spłaty zadłużenia. (pisma –k.91-93)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Strona powodowa dochodzi swojego roszczenia w oparciu o umowę pożyczki hipotecznej zawartą z pozwanym J. M..

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r. poz. 128 ze zm.) nie reguluje w sposób szczegółowy umowy pożyczki, chociaż w jej treści pojawia się pojęcie pożyczki pieniężnej. Podstawę prawną roszczenia powoda stanowi więc art. 720 kodeksu cywilnego.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał sprzeciw pozwanego za chybiony.

Pozwany zgłosił trzy zarzuty: przedawnienia roszczeń strony powodowej, zastosowania klauzul zakazanych w umowie i naliczenia opłat dodatkowych – odsetek i innych niezgodnie z zasadami współżycia społecznego.

Za niezasadny sąd uznał zarzut przedawnienia roszczenia. Zgodnie z art. 118 KC, termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata. Koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin jest krótszy niż 2 lata.

Art. 120 par. 1 KC stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Niewątpliwie jest, że roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez powoda (bank). Roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie stało się wymagalne z datą wypowiedzenia umowy pożyczki przez powoda. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało złożone dnia 28.02.2018 r., a stało się skuteczne z upływem 30 dni od dnia doręczenia pozwanemu tego oświadczenia tj. 15.03.2018 r. Zatem 3- letni termin przedawnienia nie upłynął przed wniesieniem pozwu.

Zarzut pozwanego dotyczący zastosowania klauzul zakazanych w umowie nie został w żaden sposób wykazany. Pozwany nie wskazał nawet (nie mówiąc o udowodnieniu tych okoliczności), które zapisy umowy mają charakter klauzul niedozwolonych, na czym miałyby polegać ich wadliwość i z czego wywodzi takie twierdzenie. Zgromadzony materiał dowodowy nie daje żadnych podstaw do zastosowania art. 385¹ KC.

Odnosnie zarzutu naliczenia opłat dodatkowych (odsetek i innych) niezgodnie z zasadami współżycia społecznego należy stwierdzić co następuje. Powód nie dochodzi od pozwanego żadnych opłat dodatkowych. Na dochodzoną kwotę składa się należność główna (niespłacony kapitał pożyczki) i odsetki. Nie można uznać, że naliczenie odsetek jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego. Naliczenie odsetek jest prawem wierzyciela, wynikającym z przepisów kodeksu cywilnego. Żadne okoliczności sprawy nie wskazują, aby żądanie od pozwanego odsetek stanowiło nadużycie prawa przez powoda w rozumieniu art. 5 KC. Pozbawienie wierzyciela tego prawa oznaczałoby, że dłużnik może bezkarnie i bezkosztowo opóźniać się ze spełnieniem świadczenia.

W ocenie Sądu żądanie powoda zostało udowodnione za pomocą dokumentów złożonych przez powoda do akt sprawy- zarówno co do zasady, jak wysokości, zarówno w zakresie należności głównej, jak odsetek, co skutkowało uwzględnieniem powództwa w całości.

Sąd uznał, że Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z powodu nie wykonywania przez pozwanego obowiązków wynikających z umowy, w szczególności nie uregulowania zadłużenia z tytułu pożyczki. Z dowodów przedstawionych przez powoda, którym pozwany nie przeciwstawił żadnego dowodu przeciwnego, wynika że w dacie wypowiedzenia umowy pozwany posiadał zadłużenie zarówno w zakresie niespłaconego kapitału, jak odsetek.

Wysokość dochodzonej wierzytelności została potwierdzona w wyciągu z ksiąg banku oraz przedstawionym przez powoda zestawieniu operacji na rachunku kredytowym. Wyciąg z ksiąg banku wprawdzie obecnie nie ma mocy dokumentu urzędowego w postępowaniu cywilnym, ale jest dokumentem prywatnym, do którego znajduje zastosowanie art. 245 KPC. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2013 r., sygn. akt III CSK 66/13, art. 245 KPC zawiera domniemanie, które powinien uwzględnić sąd, iż osoba, która złożyła podpis na dokumencie złożyła zawarte w nim oświadczenie. Do domniemania tego stosuje się art. 234 KPC, według którego domniemania ustanowione przez prawo wiążą sąd, dopóki nie zostaną obalone. W zakresie nie objętym domniemaniem z art. 245 KPC, moc dowodowa dokumentu prywatnego podlega ocenie przez sąd zgodnie z regułami zawartymi w art. 233 par. 1 KPC, tak jak każdego innego dowodu. Podobnie, jak w wypadku innych dowodów, sąd ocenia czy dowód ten ze względu na okoliczności sprawy zasługuje na wiarę, czy też nie.

Biorąc pod uwagę, że pozwany nie zgłosił żadnych konkretnych zarzutów odnośnie wysokości zadłużenia wobec powoda, Sąd uznał przedstawione przez powoda dokumenty za wiarygodne dowody na okoliczność wysokości roszczenia powoda, zarówno w zakresie należności głównej, jak odsetek.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 359 par. 1 i 2 k.c., art. 481 par. 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sprawy. Pozwany jako przegrywający sprawę w całości jest zobowiązany do zwrotu stronie powodowej całości poniesionych przez nią kosztów procesu, niezbędnych do celowego dochodzenia praw, włącznie z kosztami zastępstwa procesowego.